

Sygn. akt I C 623/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: aplikant aplikacji sędziowskiej P. K.

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko Miastu Ł.

o zapłatę

1. zasądza od Miasta Ł. na rzecz M. B. kwotę 4.488,24 zł (cztery tysiące czterysta osiemdziesiąt osiem złotych 24/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot :
 - a) 2.828,06 zł (dwa tysiące osiemset dwadzieścia osiem złotych 6/100) od dnia 6 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;
 - b) 1.660,18 zł (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt złotych 18/100) od dnia 21 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od Miasta Ł. na rzecz M. B. kwotę 2.314,41 zł (dwa tysiące trzysta czternaście złotych 41/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 623/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 kwietnia 2017 roku M. B. wystąpił przeciwko Gminie M. Ł. o zapłatę kwoty 6.122,96 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego osobom zajmującym lokal mieszkalny numer (...), położony przy ulicy (...) w Ł. w okresie od dnia 5 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku, a także przyznanie kosztów procesu według norm przepisanych.

M. B. wskazał, że dochodzona kwota 6.122,96 złotych obejmuje sumę : 5.979,79 złotych tytułem odszkodowania za okres od dnia 5 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia przy uwzględnieniu wpłat dokonanych przez byłych lokatorów (8.817,29 złotych – 2.837,50 złotych) oraz 143,17 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek od wartości szczegółowo określonych w uzasadnieniu pozwu.

(pozew k.2 – 6)

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2017 roku Sąd(...)stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi (...)uznając, że pozew jedynie omyłkowo został złożony do niewłaściwego Sądu.

(postanowienie z dnia 18 kwietnia 2017 roku k.60)

Nakazem zapłaty z dnia 12 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k.67)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 4 lipca 2017 roku Miasto Ł. wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował zasadę swojej odpowiedzialności z uwagi na brak wykazania faktu dalszego zajmowania lokalu przez osobę eksmitowaną. Jednocześnie wskazał, że o obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego mógł dowiedzieć się najwcześniej z pisma nadanego w dniu 25 kwietnia 2014 roku, przy czym nie wykazana została data jego doręczenia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k.70 – 71)

W toku rozprawy z dnia 21 września 2017 roku Miasto Ł. zakwestionowało wysokość stawki czynszu przyjętej przez powoda na potrzeby określenia rozmiaru dochodzonego żądania (12 zł/ 1m²)

(protokół rozprawy z dnia 21 września 2017 roku k.86)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

Na mocy umowy sprzedaży z dnia 20 lipca 2006 roku, zawartej w formie aktu notarialnego Rep(...) M. B. nabył prawo użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę gruntu nr (...) wraz z prawem własności posadowionego na niej budynku wielomieszkańcowego stanowiącego odrębną nieruchomość, dla której Sąd (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...), w skład której wchodzi lokal mieszkalny numer (...).

(odpis księgi wieczystej (...) k.10 – 18)

Wyrokiem z dnia 13 września 2012 roku Sąd (...) w sprawie sygn. akt (...) nakazał Z. C. i D. C. opróżnienie lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...), przy czym, przyznał osobom eksmitowanym prawo do lokalu socjalnego.

Gmina Ł. występowała w postępowaniu sądowym w charakterze interwenta ubocznego.

(wyrok w sprawie I C 284/12 k.19)

Lokal mieszkalny numer (...), położony przy ulicy (...) w Ł. obejmuje powierzchnię 20,92 m², przy czym położony jest na parterze zabytkowej kamienicy czynszowej (tzw. czworaków) zbudowanej z czerwonej cegły, której stan jest dobry. Lokal ma charakter środkowy, co przekłada się na koszt ogrzewania, przy czym jedyne, skrzynkowe okno kwalifikuje się do wymiany.

Lokal numer (...) składa się z przedpokoju, toalety, kuchni i pokoju. Wyposażony jest w wodę, kanalizację sieciową oraz energię elektryczną. Ogrzewanie elektryczne pozostaje w gestii lokatorów. Stan lokalu pozostaje dobry.

Na terenie nieruchomości nie są prowadzone prace remontowe, ani budynku, ani lokali. Lokalizacja lokalu i jego otoczenie należy ocenić jako średnie.

W okresie od dnia 5 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku właściciel posiadał realną możliwość wynajmu lokalu numer (...) na wolnym rynku przy stawce czynszu na poziomie 11,42 złotego za 1 m² oraz uwzględnieniu czynnika efektywności najmu na poziomie 92,60 % (lata 2014 – 2015) oraz 92,33 % (rok 2016).

(opinia biegłego z zakresu wyceny czynszów k.95 – 116)

Lokal numer (...) zajmowany jest w dalszym ciągu przez D. C.. Z. C. zmarł w dniu 17 kwietnia 2014 roku. W okresie od dnia 5 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku D. C. uiszczała na rzecz M. B. łączną kwotę 2.837,50 złotych, w tym w kwotach : 42,50 złotych (kwiecień 2014 roku), po 80 złotych (maj – czerwiec 2014 roku), po 70 złotych (lipiec – sierpień 2014 roku), po 60 złotych (październik 2014 roku, luty 2015 roku – maj 2016 roku), 65 złotych (czerwiec 2016 roku), 120 złotych (grudzień 2014 roku) oraz po 215 złotych (lipiec 2016 roku – grudzień 2016 roku).

(zestawienie wpłat k.26, dokumentacja zdjęciowa z oględzin lokalu k.109v, dane z systemu PESEL – SAD k.131)

Do chwili obecnej D. C. nie otrzymała oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

(okoliczność bezsporna)

M. B. wielokrotnie wzywał Miasto Ł. do uiszczenia odszkodowania tytułem niedostarczenia lokalu socjalnego dla uprawnionej z tego tytułu D. C., a mianowicie :

- a) pismem z dnia 22 lutego 2016 roku (doręczonym w dniu 15 marca 2016 roku) w kwocie 418,40 złotych za miesiąc luty 2016 roku;
- b) pismem z dnia 21 czerwca 2016 roku (doręczonym w dniu 12 lipca 2016 roku) w kwocie 418,40 złotych za miesiąc maj 2016 roku;
- c) pismem z dnia 23 września 2016 roku (doręczonym w dniu 29 września 2016 roku) w kwocie 1.673,60 złotych za okres od czerwca 2016 roku do września 2016 roku;
- d) pismem z dnia 25 listopada 2016 roku (doręczonym w dniu 30 listopada 2016 roku) w kwocie 836,80 złotych z okres od października 2016 roku do listopada 2016 roku;
- e) pismem z dnia 28 grudnia 2016 roku (doręczonym w dniu 3 stycznia 2017 roku) w kwocie 5.020,80 złotych za okres od lutego 2015 roku do stycznia 2016 roku;
- f) pismem z dnia 29 grudnia 2016 roku (doręczonym w dniu 5 stycznia 2017 roku) w kwocie 836,80 złotych za okres od marca 2016 roku do kwietnia 2016 roku;

(wezwanie do zapłaty wraz z dowodami doręczenia k.35 – 57)

Powyzszy stan faktyczny ustalony został w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności dokumenty, których treść nie była kwestionowana na żadnym etapie procesu, a także opinię biegłego z zakresu wyceny czynszów.

Złożona ekspertyza nie była ostatecznie negowana przez żadną ze stron, a jej konkluzje dotyczące wysokości stawki czynszu możliwej do uzyskania z tytułu najmu spornego lokalu (poddanej stosownej waloryzacji), tzw. wskaźników efektywności najmu oraz powierzchni spornego lokalu dawały podstawę do określenia wysokości odszkodowania żadanego przez powoda. Nie było przy tym możliwe wykorzystanie łącznych wartości przedstawionych przez biegłego z uwagi na dokonanie błędnych obliczeń (w tabeli nr 11 – k.105v pomimo wskazanej powierzchni 20,92 m² uzyskany czynsz miesięczny był wynikiem iloczynu stawki czynszu oraz powierzchni 22,32 m² na co wskazuje uzyskany wynik tj. 254,92 zł, zaś w tabeli nr 13 – k.106 przyjęto niewłaściwą powierzchnię lokalu, co potwierdza wyniku 236,06 złotych jako wynik działania 11,42 x 22,32 x 0,926). Stwierdzone niedokładności rachunkowe nie stały jednak na przeszkodzie wykorzystaniu przedstawionych danych dla celów rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W tym świetle Sąd nie znalazł podstaw do deprecjonowania wartości dowodowej złożonej ekspertyzy jako całości.

Sąd pominął również w trybie art. 242 k.p.c. dowód z zeznań świadka D. C. z uwagi na kilkukrotny brak jej stawiennictwa na wyznaczonych terminach rozprawy (každorazowo korespondencja doręczana w trybie awizo – k.82, 126 i 132). W tym miejscu należy jednak zaznaczyć, że przeprowadzenie tego dowodu nie było niezbędne w realiach niniejszej sprawy. Zgromadzone w toku postępowania dowodowe dokumenty, w szczególności zestawienie dokonywanych wpłaty, dokumentacja zdjęciowa z oględzin lokalu, dane z systemu PESEL, a także bezsporny fakt niedostarczenia lokalu socjalnego przez pozwaną pozostawały wystarczające dla poczynienia ustaleń dotyczących zarówno dalszego zajmowania lokalu przez D. C., jak również wysokości realizowanych przez nią wpłat w okresie objętym żądaniem pozwu na rzecz powoda.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Podstawa materialno prawna żądania opierała się na treści art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2014, poz. 150 j.t.) w związku z art. 417 k.c. Przesłanką odpowiedzialności gminy jest niedostarczenie lokalu socjalnego osobie uprawnionej do jego otrzymania na mocy prawomocnego orzeczenia sądu, powstanie po stronie właściciela szkody, a także związek przyczynowy pomiędzy tymi dwiema okolicznościami.

W realiach niniejszej sprawy bezspornym pozostawał fakt, że w okresie objętym żądaniem pozwu pozwana nie złożyła osobie uprawnionej na mocy wyroku z dnia 13 września 2012 roku oferty zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego, zaś D. C. zajmowała lokal i nie uiszczała opłat z tego tytułu na rzecz właściciela w pełnej wysokości.

Obowiązek gminy, o którym mowa w art. 18 ust. 5 u.o.p.l. polegający na złożeniu oferty najmu lokalu socjalnego jest korelatem uprawnienia osoby eksmitowanej do zawarcia umowy najmu, natomiast w relacji z właścicielem lokalu jest ściśle związany z wykonywaniem władzy publicznej w zakresie wykonywania zadań własnych przez jednostki samorządu terytorialnego i zapewnieniem wierzycielowi możliwości podjęcia skutecznej egzekucji. Przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej gminy za szkodę poniesioną przez właściciela za niedostarczenie lokalu socjalnego stanowi bezprawne zaniechanie wykonania obowiązku publicznoprawnego wynikającego z ustawy a nie obowiązku wynikającego z orzeczenia sądowego. Prawomocny wyrok przyznający uprawnienie do lokalu socjalnego ma to znaczenie, że gmina właściwa jest zobowiązana zapewnić osobie uprawnionej lokal socjalny (art. 14 ust. 1 zd. 1 u.o.p.l.). Brak ustawowego unormowania terminu wykonania obowiązku i zdarzeń, od których byłby uzależniony jego bieg, pozostaje bez wpływu na aktualizację obowiązku naprawienia szkody poniesionej przez właściciela wskutek braku możliwości podjęcia skutecznej egzekucji, dysponowania lokalem i osiągnięcia z tego tytułu dochodów lub poniesienia kosztów korzystania przez osoby eksmitowane z lokalu. Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej gminy jest bezprawność działania polegająca na zaniechaniu wykonania obowiązku. Ustalenie faktu zaniechania wiąże się z wiedzą gminy o wyroku, którym zostało przyznane uprawnienie do lokalu socjalnego. Gmina nie jest stroną stosunku pomiędzy właścicielem a lokatorem. Jeżeli gmina uczestniczy w procesie realizując uprawnienie do wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego (art. 15 ust. 2 u.o.p.l.), wiedzę taką ma z chwilą jego wydania. Uczestnictwo w procesie jest jednak uprawnieniem a nie obowiązkiem, a więc sama możliwość udziału w procesie wskutek zawiadomienia przez sąd nie jest równoznaczna z wiedzą o wyroku. W takim wypadku ustalenie chwili uzyskania wiedzy musi nastąpić in casu z uwzględnieniem wszystkich okoliczności faktycznych (por. wyrok Sądu (...)).

Uwzględniając powyższe, a także fakt posiadania przez pozwanego statusu interwenienta ubocznego w sprawie sygn. akt (...) przed Sądem (...) Sąd nie podzielił argumentów pozwanej zmierzających do czasowego ograniczenia jej odpowiedzialności.

Dotychczasowe rozważania prowadzą do konkluzji, że w realiach niniejszej sprawy zaktualizowały się przesłanki odpowiedzialności Miasta Ł. na gruncie art. 18 ust. 5 u.o.p.l. Tym samym dalsze rozważania należało odnieść do wysokości szkody poniesionej przez powoda w związku z niedostarczeniem lokalu socjalnego D. C., przez co

pozbawiony był on możliwości uzyskania dochodów z tytułu wynajęcia lokalu. W tym zakresie Sąd odwołał się do wniosków wynikających z ekspertyzy z zakresu wyceny czynszów, zgodnie z którymi powierzchnia lokalu obejmuje 20,92 m², stawka możliwego do uzyskania na wolnym rynku czynsz wynosiła 11,42 złotego za 1 m², a wskaźnik efektywności czynszu odpowiednio 92,6 % (lata 2014 – 2015) oraz 92,33 (rok 2016).

Po pierwsze, przy wykorzystaniu powyższych danych efektywny czynsz najmu wynosił odpowiednio 221,22 złotych w okresie od dnia 5 kwietnia 2014 roku – do dnia 31 grudnia 2015 roku (20,92 m x 11,42 zł/m² x 0,926) oraz 220,58 złotych w okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku (20,92 m x 11,42 zł/m² x 0, (...)).

Po wtóre, łączna wysokość możliwego do uzyskania w okresie objętym żądaniem pozwu czynszu objęła kwotę 7.263,06 złotych :

- a) 191,72 złotych za okres od dnia 5 kwietnia 2014 roku do dnia 30 kwietnia 2014 roku ($^{26}/_{30} \times 221,22$ złotych);
- b) 1.769,76 złotych za okres od dnia 1 maja 2014 roku do dnia 31 grudnia 2014 roku (8 x 221,22 złotych);
- c) 2.654,64 złotych za okres od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku (12 x 221,22 złotych);
- d) 2.646,96 złotych za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku (12 x 220,58 złotych).

Po trzecie, w okresie od dnia 5 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku D. C. uiszczała na rzecz powoda kwotę 2.837,50 złotych.

Uwzględniając powyższe łączny wymiar odszkodowania przyznanego na rzecz M. B. objął kwotę 4.425,56 złotych (7.263,06 złotych – 2.837,50 złotych).

W odniesieniu do żądania skapitalizowanych odsetek Sąd wykorzystał ogólnie dostępny kalkulator odsetkowy w ramach programu Lex. Jednocześnie należało mieć na uwadze ostatecznie ustaloną wysokość możliwego do uzyskania czynszu, a także kwoty uiszczane przez byłego lokatora na rzecz powoda w poszczególnych okresach, za które M. B. dochodził odsetek od zaległych odsetek. Uwzględniając te okoliczności Sąd uznał roszczenie w tym zakresie za usprawiedliwione jedynie co do kwoty 62,68 złotych, na które złożyły się następujące wartości :

- a) 31,53 złotych jako odsetki za okres od dnia 11 stycznia 2017 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku naliczane od kwoty 1.934 złotych (odszkodowanie za okres luty 2015 – styczeń 2016 tj. 2.654 złotych pomniejszone o dokonane wpłaty za ten okres tj. 720 złotych, wezwanie do zapłaty doręczone w dniu 3 stycznia 2017 roku z zakreślonym 7 dniowym terminem na jego realizację);
- b) 11,67 złote jako odsetki za okres od dnia 23 marca 2016 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku naliczane od kwoty 160,58 złotych (odszkodowanie za luty 2016 roku tj. 220,58 złotych pomniejszone o dokonane wpłaty za ten okres tj. 60 złotych, wezwanie do zapłaty doręczone w dniu 15 marca 2016 roku z zakreślonym 7 dniowym terminem na jego realizację);
- c) 5,11 złote jako odsetki za okres od dnia 13 stycznia 2017 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku naliczane od kwoty 321,16 złotych (odszkodowanie za okres marzec – kwiecień 2016 roku tj. 441,16 złotych pomniejszone o dokonane wpłaty za ten okres tj. 120 złotych, wezwanie do zapłaty doręczone w dniu 5 stycznia 2017 roku z zakreślonym 7 dniowym terminem na jego realizację);
- d) 8,01 złote jako odsetki za okres od dnia 20 lipca 2016 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku naliczane od kwoty 160,58 złotych (odszkodowanie za maj 2016 roku tj. 220,58 złotych pomniejszone o dokonane wpłaty za ten okres tj. 60 złotych, wezwanie do zapłaty doręczone w dniu 12 lipca 2016 roku z zakreślonym 7 dniowym terminem na jego realizację);

e) 5,98 złotego jako odsetki za okres od dnia 7 października 2016 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku naliczane od kwoty 172,32 złotych (odszkodowanie za okres czerwiec – wrzesień 2016 roku tj. 882,32 złotych pomniejszone o dokonane wpłaty za ten okres tj. 710 złotych, wezwanie do zapłaty doręczone w dniu 29 września 2016 roku z zakreślonym 7 dniowym terminem na jego realizację);

f) 0,38 złotego jako odsetki za okres od dnia 8 grudnia 2016 do dnia 5 kwietnia 2017 roku naliczane od kwoty 16,74 złotych (odszkodowanie za okres październik – grudzień 2016 roku tj. 661,74 złotych pomniejszone o dokonane wpłaty za ten okres tj. 645 złotych, wezwanie do zapłaty doręczone w dniu 30 listopada 2016 roku z zakreślonym 7 dniowym terminem na jego realizację).

Treść poczynionych do tej pory rozważań prowadzi do konkluzji, że roszczenia M. B. były zasadne w zakresie kwoty 4.488,24 złotych (4.425,56 złotych + 62,68 złotych). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. W zakresie żądania zasądzenia odsetek istotne jest ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. W realiach niniejszej sprawy istotne znaczenie miały dwie okoliczności.

Po pierwsze, w tej części roszczenia, w której powód dokonał kapitalizacji odsetek, termin wymagalności dalszych świadczeń ubocznych został określony na dzień 6 kwietnia 2017 roku. Należało mieć na uwadze, że odsetki zostały skapitalizowane na dzień wytoczenia powództwa tj. 5 kwietnia 2017 roku. Tym samym uwzględnienie żądania powoda w tym zakresie skutkowałoby dwukrotnym naliczeniem odsetek za dzień 5 kwietnia 2017 roku. W konsekwencji należności uboczne od kwoty 2.828,06 złotych (odszkodowanie za okres luty 2015 – grudzień 2016 tj. 2.765,38 złotych oraz skapitalizowane odsetki tj. 62,68 złotych) zostały przyznane od dnia 6 kwietnia 2017 roku.

Po wtóre, w zakresie odszkodowania za okres od dnia 5 kwietnia 2014 roku do dnia 31 stycznia 2015 roku tj. 1.660,18 złotych jako datę wymagalności odsetek przyjęto dzień 21 czerwca 2017 roku tj. dzień następujący po doręczeniu odpisu nakazu zapłaty (k.70). O ile do akt sprawy załączone zostały wezwania do zapłaty kierowane przez M. B. również za powyższy okres, o tyle nie przedłożono dowodów ich skutecznego doręczenia stronie pozwanej. W konsekwencji pierwszą pewną datą powzięcia przez Miasto Ł. informacji o żądaniu powoda pozostawał dzień doręczenia odpisu nakazu zapłaty.

Wysokość odsetek została ustalona w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą ich stosunkowego rozdzielenia (art. 100 zd. 1 in fine k.p.c.) przyjmując, że powód wygrał spór w 73 % (4.488,24 złotych / 6.122,96 złotych). Koszty procesu wyniosły łącznie 5.636,18 złotych, w tym po stronie powoda w kwocie 3.836,18 złotych (307 złotych tytułem opłaty od pozwu – art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 1.800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 1.712,18 złotych tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego – art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), zaś po stronie pozwanej w kwocie 1.800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Powoda, zgodnie z powyższą zasadą powinny obciążać koszty w wysokości 1.521,77 złotych (5.636,18 złotych x 0,27), skoro jednak faktycznie poniósł je w kwocie 3.836,18 złotych, pozwana winna zwrócić na rzecz M. B. kwotę 2.314,41 złotych (3.836,18 złotych – 1.521,77 złotych).